https://achterderug.nl

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Moeders in Israël

IN ONZEN TIJD VAN „VROUWENBEWEGING" KAN HET niet dan goed doen, eens te wijzen op zoo vele „moeders in Israël," die er, Gode zij dank, onder het vrouwelijk geslacht zijn geweest en nog zijn.

Nu denk ik niet aan de vrouwen der Schrift, maar aan haar, die we hebben gekend of kennen.

Vrouwen, die altijd hun huis openstelden voor anderen; die haar mannen opwekten, toch gastvrijheid te bewijzen; voor wie het nooit te veel was, Gods kinderen wel te doen, ook door ze in krankheid te bezoeken en bewijzen harer liefde te geven.

Vrouwen, die voor of met afgeweken zonen en dochteren baden, tot ze terecht kwamen; die voor hun kinderen of pleegkinderen streden en leefden; die dagelijksche zorg hebben besteed aan grooten en kleinen, door God op haar weg gevoerd; die met dezulken de Schrift lazen of er met hen over spraken: en bovenal: van wie men wist, dat zij elk afzonderlijk voortdurend op het hart droegen in gebed en smeeking voor God.

Vrouwen, die de dienstknechten des Heeren bemoedigden door haar hartelijkheid en zorg; door haar gebeden en gaven voor Gods getuigenis.

Vrouwen, die de waarheid vasthielden, wàt machten er ook op haar afkwamen; en dat, hoe moeilijk dit haar soms ook viel, bij voorbeeld als zij van hoogen stand waren.

Vrouwen, die opgingen ter eeredienst of om Gods Woord te hooren, zoo lang en zoo vaak ze maar konden. Als jonge menschen soms misten, — zij niet!

Eerbied voor zulke kinderen Gods! Wat een gemis, als zij worden weggenomen! Wat een zegen, als we ze nog onder ons hebben!

Ik ken van nabij zulke vrouwen, dichtbij en over de vijf-en-negentig jaar, die nog in al Gods dingen levendig belangstellen, haar huis openen voor Gods kinderen, nu en dan zieken bezoeken, en als tijd van 't jaar of weer 't maar even toelaat, opgaan naar de plaats, waar God Zijn volk zoo gaarne samen ziet.

Ik ken zulk een vrouw van bij de tachtig, die nog Zondag aan Zondag met haar driewiel naar de Zondagsschool gaat, op twee verschillende uren. Ze heeft het werk onder de kinderen zóó lief, dàt ze nog steeds trouw als helpster bij de kinderen haar werk verricht. Bovendien gaat er zelden een dag voorbij, dat zij niet een zieke bezoekt. En op een tafeltje, dicht bij de plek, waar zij zit, liggen altijd berichten over de zending gereed, want haar gansche ziel gaat uit naar het groote werk des Heeren.

Niet waar, zulke vrouwen — getrouwd of niet getrouwd — willen we eeren als „moeders in Israël," er God voor danken, en ze ons als voorbeeld stellen!

„OCH MOCHT IK!"

EEN LEZERES — H. v. B. TE D. — MAAKT BEZWAAR tegen een uitdrukking in ons Bijblad van No. 23, waarin staat: „Geen waarachtig leven, geen blijmoedig geloofsvertrouwen, maar een kommervol zuchten: „Och, mocht ik," en „Och, mocht het den Heere behagen!" In den grond der zaak een goddelooze leer. Alsof de mensch wel zou willen, indien God maar wilde!" — Onze lezeres vindt deze uitlating zeer verkeerd. „Och, mocht!" is haar juist een lief geworden waarheid. Ps. 27: „Och, mocht ik in die heilige gebouwen!" Ps. 63: „Och, wierd ik derwaarts weer geleid!" Ziet onze lezeres op zichzelve, dan valt zij zich zoo tegen; dan bidt zij: „Och, mochten we meer voor 's Heeren zaak uitkomen!" „Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal!" „Och, houd me toch dicht bij U, houdt Gij me vast!" En zij eindigt haar schrijven, na opgemerkt te hebben, den eeuwigen dood te hebben verdiend en met een eeuwige liefde te zijn getrokken: „Och, wat is dat dan groot voor iemand, die het altijd bedierf!"

Omdat de zaak, waarom het gaat, ons wel van belang lijkt te zijn, willen we er hier wat uitvoerig onze indrukken over mededeelen.

De Heere Jezus heeft eens gezegd: „Wat noemt gij mij, Heere, Heere!" Nu moet niemand daaruit besluiten, dat men geen „Heere, Heere!" zou mogen zeggen. Want er volgt op:

„En doet niet hetgeen Ik u zeg?"

Met een halve waarheid aan te halen, doet men altijd onrecht.

In het stukje, waartegen onze lezeres opkomt, is door den schrijver niet gezegd, dat men nooit „Och, mocht!" zou mogen zeggen. Hij is met onze lezeres en ons van het tegendeel overtuigd; zingt ook die woorden als bede menigmaal met ons mee. Maar hij wees er op, dat in het door hem gerecenseerde Gereformeerde boek zoo terecht werd aangetoond, dat niet onze bevinding ons zalig maakt, doch het Woord van God, het werk van Christus en van den Heiligen Geest. Hij wees er op, dat zoo velen niet Christus, maar den Christen tot het middelpunt van het geestelijk leven maken, en dan, zeer vroom-klinkend, een: „Och, mocht ik!" „Och, mocht het den Heere behagen!" uitspreken, in plaats van met blijdschap en vertrouwen het heil in Christus aan te nemen.

Het spreekt wel vanzelf, dat het „Och, mocht!" in het Christelijk leven blijft weerklinken. Maar . . . niet om zalig te worden. Het zoeken van zondaren gaat van God uit. (Luk. 15.) God bidt den mensch, zich te laten verzoenen. (2 Kor. 5 : 20.) De mensch moet niet God verbidden; al maar „Och, mocht!" roepen, totdat God eindelijk hoort; vragen, of het den Heere behagen mocht, hem ten laatste toch te redden. In den grond der zaak is dit een zoeken der zaligheid bij zichzelf, door zijn ernst, door zijn lange roepen.

Ds. Lingbeek kwam onlangs in „De Ger. Kerk" met zooveel ernst tegen deze Heidensche en Roomsche opvatting van den weg der zaligheid op. Hij zegt, dat de neiging bij velen bestaat, van zijn bekeering een vasten grond voor de eeuwigheid te maken. Natuurlijk is bekeering noodig. Zelfs bij Timotheüssen, die van der jeugd aan in de vreeze des Heeren zijn opgevoed. In ieder hart of leven moet het plotseling, of langzamerhand, tot een ommekeer komen. Want van nature wandelen wij zonder God en zijn wij Gods vijanden. En al weet men later dag en datum niet meer, (wat ook niet noodig is,) in ieder hart moet het eenmaal komen tot de goede en onberouwelijke keuze. Maar (en nu komen we tot de gedachte, die onze lezeres uitspreekt) de echtheid van die keuze zal onder anderen daaruit blijken, dat men steun en kracht verwacht van God alleen; dat men eigen nietigheid en zwakheid erkent, en met vreeze en beven voor Gods aangezicht wandelt; dat, waar ons vleesch, de wereld en Satan alles zullen doen om ons van de keuze weer af te brengen, wij telkens, met schuldbelijdenis en wederkeering, die keuze vernieuwen.

De ware Christen heeft een Zaligmaker, Eén, die alles voor hem gedaan heeft, wat hij nooit zelf zou hebben kunnen doen; die uit vrije liefde Zich voor hem in de plaats heeft gesteld; die voor hem al de booze machten (duivel, dood en zonde) heeft overwonnen; en in Wien hij dus alles heeft, en bij Wien hij dus telkens weer alles, ja àlles moet zoeken en vinden, wat hij noodig heeft om straks de zaligheid daar Boven in te gaan, aangezien hij niets daarvan heeft of vindt in zichzelf.

Een waarachtig Christelijke bekeering is, dat de zondaar niet alleen zijn schuld en nood gewaar wordt, maar daarbij ook deze twee andere dingen: dat hij reddeloos verloren is, en dat in Christus alles gegeven is, wat tot zijn redding noodig is, zoodat hij nu, zich van alles afwendende, recht naar Christus zich heenwendt en op Hem zijn vertrouwen stelt.

Velen gaat dit te vlug, maar het is naar de Schrift. Bunyan brengt in zijn „Christenreize" den ontwaakten zondaar aanstonds aan het begin van den weg tot Christus, en laat hem dus daarna den weg van strijd, van vallen en opstaan, reizen als een weg des geloofs.

Een hartelijke droefheid naar God, en een hartelijke vreugde in God door Christus — ze behooren samen.

De mensch moet zich tot God bekeeren; met andere woorden: van alle vertrouwen op zichzelf afgebracht worden; erkennen, dat hij zelf de zaak — zijn zonde en ellende — niet beter, maar slechts erger kan maken; en door die armoede gebracht worden, met een kinderlijk geloof, tot den rijken Verlosser, die ons van God geworden is tot wijsheid en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.

Onze lezeres zal het wel met ons eens zijn, dat dit de weg der waarheid is. Alleen door Jezus en Zijn verlossingswerk krijgen we waren vrede. Maar dàn juist, als we dien bezitten door het geloof, komen de vijanden om ons af te trekken van onze vastigheid, en roepen we: „Och, blijf met Uw genade, Heer Jezus! ons nabij!" „Och, blijf ons met Uw hoede nabij, o sterke Held!" Ja, dan is het ook het begeeren van ons hart, altijd te doen wat Hem welbehaaglijk is, en bidden wij: „Och, toon ons wat Gij wilt, dat wij doen zullen!" „Och, buig ons hart dan om, en 't neme door de lucht, gedragen door 't geloof, tot U zijn zaalge vlucht!"